

Arrest

nr. 190 678 van 17 augustus 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 15 september 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 augustus 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinq}ues).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 februari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 11 december 2014 dient de verzoekster een verzoek tot internationale bescherming in bij de Belgische overheden.

1.2. Op 1 juni 2015 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De verzoekster dient tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), die de beslissing van de commissaris-generaal bij arrest nr. 153 601 van 29 september 2015 bevestigt en de verzoekster de vluchtelingenstatus alsook de subsidiaire beschermingsstatus weigert.

1.3. Op 8 januari 2016 dient de verzoekster een tweede verzoek om internationale bescherming in.

1.4. Op 11 juli 2016 beslist de commissaris-generaal tot de weigering van inoverwegingname van dit tweede verzoek om internationale bescherming.

1.5. Op 12 augustus 2016 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Het betreft de thans bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw (1), die verklaart te heten (1),

naam : K. S.

voornaam : Tina

geboortedatum : (...)1955

geboorteplaats : K.

nationaliteit : Syrië (Arabische Rep.)

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 11/07/2016 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van inoverwegingname van de asielaanvraag genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 12/07/2016 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 15 (vijftien) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 15 (vijftien) dagen”

2. Over de ontvankelijkheid

De verweerder werpt in de nota met opmerkingen een exceptie op van niet-ontvankelijkheid wegens gebrek aan belang.

De exceptie wordt als volgt toegelicht:

“Verzoekende partij ontbeert naar het oordeel van de verwerende partij het vereiste belang bij het ingediende beroep, nu dit gericht is tegen het betekende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

In casu werd aan verzoekende partij bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.” (eigen vetschrift en onderlijning)

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden. In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet genomen om reden dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de krachtens artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de Staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij nog steeds in het Rijk verblijft zonder de daartoe vereiste documenten, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren.

Terwijl de bestreden beslissing tevens genomen werd in toepassing van artikel 75, §2 van het Vreemdelingenbesluit van 8.10.1981, artikel dat stipuleert dat:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling of de asielaanvraag niet in overweging neemt, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quinquies betekend.. (...).”

Art. 52/3 §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt dan weer het volgende:

“§ 1. Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asielaanvraag niet in overweging neemt of de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, moet de minister of zijn gemachtigde onverwijld een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.”

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling.

In casu werpt verzoekende partij de schending op van de artikelen 3, 8 en 13 EVRM, doch uit de bespreking van het eerste middel tot nietigverklaring, bespreking waarnaar uitdrukkelijk verwezen wordt (doch dewelke hier niet nodeloos volledig herhaald wordt), blijkt dat deze schending geenszins kan worden aangenomen.

Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij derhalve geen enkel nut opleveren.

De verwerende partij besluit dan ook dat het annulatieberoep en de vordering tot schorsing onontvankelijk zijn wegens gebrek aan belang.”

2.2. De verweerder werpt aldus in de nota een exceptie van onontvankelijkheid van het beroep op omdat de verzoekster geen belang zou hebben bij een nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Na vernietiging van het bestreden bevel zou de verweerder immers opnieuw verplicht zijn een bevel af te geven aan de verzoekster, vermits deze zich bevindt in de situatie voorzien bij artikel 7, eerste lid, 1°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Verder leidt de verweerder een gebonden bevoegdheid af uit artikel 75, §2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) en artikel 52/3 §1 van de vreemdelingenwet. De verzoekster heeft volgens de verweerder dan ook geen belang bij de vernietiging van de thans bestreden verwijderingsmaatregel.

Naar luid van artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. Baert, en G. Debersaques, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoekster gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoekster bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Artikel 7 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

4° wanneer hij door de Minister, op eensluidend advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen, geacht wordt de internationale betrekkingen van België of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te kunnen schaden;

5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang, gesignaleerd is, overeenkomstig artikel 3, 5°;

6° wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;

7° wanneer hij aangetast is door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage bij deze wet;

8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

9° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de overheden van de overeenkomstsluitende Staten, ter verwijdering van het grondgebied van deze Staten, aan de Belgische overheden wordt overgedragen;

10° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden;

11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken;

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel IIIquater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden.

Te dien einde, en tenzij andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor

de uitvoering van de maatregel, meer in het bijzonder wanneer er een risico op onderduiken bestaat of wanneer de vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert, en zonder dat de duur van de vasthouding twee maanden te boven mag gaan.

De minister of zijn gemachtigde kan, in dezelfde gevallen, de vreemdeling een verblijfplaats aanwijzen voor de tijd die nodig is om deze maatregel uit te voeren.

De Minister of zijn gemachtigde kan echter deze opsluiting telkens met een periode van twee maanden verlengen wanneer de nodige stappen om de vreemdeling te verwijderen werden genomen binnen zeven werkdagen na de opsluiting van de vreemdeling, wanneer zij worden voortgezet met de vereiste zorgvuldigheid en wanneer de effectieve verwijdering van deze laatste binnen een redelijke termijn nog steeds mogelijk is.

Na een verlenging kan de in het voorgaande lid bedoelde beslissing enkel door de Minister genomen worden.

Na vijf maanden te zijn opgesloten, moet de vreemdeling in vrijheid worden gesteld.

In de gevallen waarin dit noodzakelijk is voor de bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid, kan de opsluiting van de vreemdeling, na het verstrijken van de termijn bedoeld in vorig lid, telkens verlengd worden met één maand, zonder dat de totale duur van de opsluiting daardoor evenwel meer dan acht maanden mag bedragen."

Van een gebonden bevoegdheid is sprake "wanneer er in hoofde van de overheid een juridische verplichting bestaat die voorspuit uit een norm van het objectief recht die de overheid geen keuze laat om over die toepassing van die norm in het concrete geval te beslissing" (A. Mast, J. Dujardin, M. Van Damme, J. Vande Lanotte, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Wolters Kluwer, Mechelen, 2014, nr. 1057).

Daargelaten of de vermelding "onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag" in artikel 7 van de vreemdelingenwet op zich van het bestuur reeds geen appreciatie vraagt die een volledige gebonden bevoegdheid uitsluit en of dit op zich niet reeds toelaat de opgeworpen exceptie te verwerpen, dient te worden opgemerkt dat het woordje "moet" in voormeld artikel 7 niet uitsluit dat het bestuur bij het toepassen van deze bepaling nog een beoordeling maakt. Zo bepaalt artikel 7 zelf reeds dat het bevel om het grondgebied te verlaten de termijn voor vertrek dient te vermelden. Zolang deze termijn voor vrijwillig vertrek nog loopt, is de betrokken vreemdeling beschermd tegen gedwongen verwijdering (artikel 74/14, §2, van de vreemdelingenwet). Deze termijn bepaalt wanneer het bevel uitvoerbaar wordt en maakt er aldus onlosmakelijk deel van uit. Het bestuur kan, in toepassing van artikel 74/14, §§1 en 3 van de Vreemdelingenwet, de duur van deze termijn bepalen. Het gaat daarbij alleszins niet om een volledige gebonden bevoegdheid waarbij de overheid helemaal niets meer hoeft te appreciëren. (zie A. Mast, J. Dujardin, M. Van Damme, J. Vande Lanotte, o.c., nr. 1060)

Bovendien bepaalt artikel 74/13 van de vreemdelingenwet - waarvan de verzoekster *nota bene* de schending aanvoert in haar tweede en derde middel - dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Ook uit deze bepaling blijkt dat de minister of zijn gemachtigde bij de afgifte van het bevel *in concreto* dient te beoordelen of er elementen zijn die de afgifte van het bevel verhinderen, en dit uit hoofde van een norm in de vreemdelingenwet zelf. Geen enkele bepaling uit de vreemdelingenwet laat toe te besluiten dat wat betreft de toepassing van artikel 74/13 een onderscheid moet worden gemaakt tussen de gevallen waarin een bevel "moet" worden afgegeven (artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12°) en de gevallen waarin een bevel "kan" worden afgegeven (artikel 7, eerste lid, 3°, 4°, 6°, 7°, 8°, 9°, 10°). Ook hieruit volgt dat het bestuur de situatie *in concreto* dient te appreciëren, wat een volledig gebonden bevoegdheid uitsluit.

De Raad van State oordeelde met betrekking tot artikel 74/13 van de vreemdelingenwet in zijn arresten met nrs. 231.443 en 231.444 van 4 juni 2015 dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen terecht had gesteld "*que la compétence de la partie requérante n'était pas entièrement liée et que l'exception d'irrecevabilité qu'elle avait soulevée, n'était pas fondée.*" [dat de bevoegdheid van de verzoekende partij (in cassatie) niet geheel gebonden was en dat de exceptie van onontvankelijkheid niet gegrond was]. Ook in zijn arrest nr. 231.762 van 26 juni 2015 oordeelde de Raad van State dat de bevoegdheid ex artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet niet geheel gebonden was, aangezien de verweerder kan afzien van de afgifte van een bevel wanneer dit de grondrechten van de betrokken vreemdeling zou miskennen. Zulks kan niet enkel blijken wanneer een "hogere" norm wordt aangevoerd, doch ook uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, dat nauw verband houdt met hogere rechtsnormen en dat de gedeeltelijke omzetting in het nationale recht vormt van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG

van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is geen antwoord op enige verblijfsaanvraag, zodat het bestuur zich er wel degelijk van kan onthouden een bevel af te geven. De verplichting om rekening te houden met de in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vermelde belangen houdt in dat zij, bij haar beslissing om een bevel af te geven, actueel en *ex nunc* een afweging moet maken van de belangen van de betrokken vreemdeling. Er kan aldus niet worden voorgehouden dat de verweerder hoe dan ook in elk geval opnieuw een bevel zal afgeven. Het bepaalde in artikel 75, §2 van het vreemdelingenbesluit en artikel 52/3 §1 van de Vreemdelingenwet doet hieraan niets af, nu hoe dan ook uit de bestreden akte blijkt dat concreet toepassing wordt gemaakt van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet.

Ten overvloede wijst de Raad er verder op dat hij in het kader van de materiële motiveringsplicht steeds kan nagaan of de motieven van de bestreden beslissing steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De Raad kan daarbij nagaan of de ingeroepen feiten werkelijk bestaan. (RvS 13 september 2010, nr. 207.325) Mocht in een dergelijk geval de exceptie van niet-ontvankelijkheid wegens gemis aan belang met goed gevolg kunnen worden opgeworpen omdat in de middelen andere rechtsnormen werden aangevoerd dan de genoemde *“meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”*, zo bijvoorbeeld de schending van de grondvoorwaarden voor de toepassing van artikel 7 van de vreemdelingenwet zelf, of de materiële motieven die aan de beslissing ten grondslag liggen, zou daaruit noodzakelijkerwijze voortvloeien dat een verwijderingsmaatregel zou kunnen worden genomen op grond van onjuiste vaststellingen, of in strijd met wettelijke normen, uitvoeringsbepalingen of algemene rechtsbeginselen, zonder dat daar tegen met goed gevolg een annulatieberoep kan worden ingesteld, en dit wegens een tekortkoming van het bestuur zelf (A. Mast, J. Dujardin, M. Van Damme, J. Vande Lanotte, o.c., nr. 1164; RvS 5 februari 1973, nr. 15.699; RvS 21 mei 1975, nr. 17.032). Er kan in geen geval worden voorgehouden dat een verzoekende partij geen belang zou hebben bij het annulatieberoep wanneer wordt aangevoerd dat het bevel om het grondgebied te verlaten is aangetast door een interne onwettigheid, precies omdat het onderzoek van die onwettigheid de grond van de zaak raakt en het bestuur na een eventuele vernietiging zal dienen rekening te houden met de vastgestelde onwettigheid.

De exceptie wordt bijgevolg verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een tweede middel voert de verzoekster onder meer de schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet).

Het tweede middel wordt als volgt toegelicht:

“Schending van Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en 8 van het EVRM.

Dat artikel 74/13 van de wet van 15.12.1980 het volgende voorziet:

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Dat uit de louter gestereotypeerde beslissing niet blijkt dat de staatssecretaris de opgesomde criteria in waardering heeft genomen, noch dat de beslissing standpunt inhoudt ten aanzien van het non-refoulement beginsel, zodat in casu niet kan worden vastgesteld dat deze bepaling en beginsel nagekomen werden, zodat niet kan worden gesteld dat van zodra het opschortend effect gebonden aan de beslissing vervalt, hetzij wanneer de beslissing van het CGVS zal worden bevestigd, artikel 3 van het EVRM niet zal worden geschonden om een reden die vreemd is aan de asiel criteria, waarvoor enkel het CGVS zich bevoegd verklaart.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening wordt gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen.

Een bevel is een verwijderingsmaatregel.

Artikel 74/13 vreemdelingenwet is niet opgenomen in de beslissing. Er is geen enkele overweging opgenomen met betrekking tot de criteria opgenomen in dit artikel.

(...)

Dat de beslissing uitdrukkelijk naar de beslissing van 11.07.2016 verwijst, zodat kan worden verwacht dat de overheid kennis genomen heeft van deze beslissing ;

Dat deze beslissing melding maakt dat verzoekende partij gehuwd is met een Syrische onderdaan die in België thans wettig verblijft; (...)

Deze relatie als dusdanig werd door het CGVS niet betwijfeld.

De overheid houdt echter met deze bestaande relatie helemaal geen rekening, minstens blijkt niet uit de beslissing dat deze relatie in overweging werd genomen.

Dat de beslissing dient te worden vernietigd."

In een derde middel, waarin de verzoekster eveneens de schending van artikel 74/13 aanvoert, wordt nog het volgende vermeld:

"Welnu verzoeker verwijst naar het eerste , tweede middel van zijn verzoekschrift.

(...)

Dan had zij kunnen opwerpen dat noch een terugkeer zonder haar echtgenoot, noch een terugkeer met haar echtgenoot naar Syrië kon worden overwogen:

verzoekende partij wenst niet gescheiden te worden van haar man, die bovendien tijdelijk maar wettig in België verblijft en waarmee zij samenwoont.

(...)"

3.2. De verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet,

- artikel 8 EVRM.

Verzoekende partij steunt zich tevens op het non-refoulement beginsel.

Verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat de gemachtigde van de Staatssecretaris geen rekening heeft gehouden met het gezinsleven van verzoekende partij, die nochtans in België zou zijn aangekomen met een minderjarig kind die aan psychologische lasten lijdt. Verweerder merkt op dat deze gegevens geenszins betrekking hebben op het huidige dossier, en aldus ook niet dienstig zijn.

De verweerder stelt vooreerst vast dat nergens in de toelichting bij het middel nader wordt ingegaan op de, blijkens de opgave van beweerdelijk geschonden rechtsregels, door verzoekende partij nochtans voorgehouden schending van artikel 8 EVRM.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekende partij vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, kan de verweerder zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van deze rechtsregel naar het oordeel van laatstgenoemde om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

In zoverre de verzoekende partij hiermee bedoelt dat geen rekening werd gehouden met het feit dat verzoekende partij zou zijn gehuwd met een Syrische onderdaan die in België wettig verblijft, meent verweerder dat het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen hieromtrent op 01.06.2015 het volgende heeft besloten: 'Uw partnerschap met hem [i.e. dhr. M. S.] komt door dit gebrek aan minimale kennis over zijn ouders weinig aannemelijk over.'

In de beslissing dd. 11.07.2016 tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag werd ook enkel gerefereerd naar de 'beweerde' partner van verzoekende partij.

Zij kan aldus op heden niet dienstig voorhouden als zou omtrent deze persoon moeten worden gemotiveerd. Er wordt op vandaag geenszins een beschermenswaardig gezinsleven aannemelijk gemaakt.

Terwijl met betrekking tot de voorgehouden schending van art. 74/13 Vreemdelingenwet moet worden benadrukt dat dit artikel geenszins de verplichting stipuleert voor de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding om uitdrukkelijk te motiveren nopens alle in de voormelde bepaling vervatte belangen.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familie/even en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan slechts worden afgeleid dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, zoals in casu, rekening dient te houden met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven, en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet voorziet echter niet dat ook specifiek gemotiveerd wordt omtrent de in dit artikel bepaalde belangen.

Het volstaat dat uit de gegevens van de zaak, weze het uit de stukken van het administratief dossier of uit de bestreden beslissing zelf, kan worden vastgesteld dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij het nemen van de verwijderingsbeslissing is overgegaan tot het individueel onderzoek dat in wezen uit voornoemd artikel 74/13 Vreemdelingenwet voortvloeit.

Artikel 74/13 voorziet dat rekening dient te worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- of familieleven of de gezondheidstoestand van de betrokkene en biedt aldus een bescherming aan personen waartegen de verweerder een verwijderingsmaatregel overweegt en die een kind of een gezins- of familieleven hebben in België of die met grote gezondheidsproblemen te kampen hebben. Het komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk bevindt in één van de in dit artikel vermelde situaties.

In casu blijkt echter dat verzoekende partij zich beperkt tot loutere beweringen.

Zie ook:

"Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

'Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.'

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 18 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, omgezet in België bij de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet kan slechts worden afgeleid dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, zoals in casu, rekening dient te houden met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven, en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet voorziet echter niet dat ook specifiek gemotiveerd wordt omtrent de in dit artikel bepaalde belangen. Artikel 74/13 voorziet dat rekening dient te worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- of familieleven of de gezondheidstoestand van de betrokkene en biedt aldus een bescherming aan personen waartegen de verweerder een verwijderingsmaatregel overweegt en die een kind of een gezins- of familieleven hebben in België of die met grote gezondheidsproblemen te kampen hebben. Het komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk bevindt in één van de in dit artikel vermelde situaties.

In casu blijkt echter dat de verzoeker zich beperkt tot loutere beweringen en dat hij het beweerde gezinsleven met V(...) Y(...) I(..) in het kader van het onderhavige beroep op geen enkele wijze staaft.” (R.v.V. nr. 105.706 van 19 november 2012)

Daarnaast toont verzoekende partij in casu op geen enkele manier aan als zou het non-refoulement beginsel zijn geschonden.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding oordeelde geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, dat aan verzoekende partij bevel diende te worden gegeven om het grondgebied te verlaten.

De gemachtigde handelde daarbij met inachtnaam van de elementen die verzoekende partij haar concrete situatie daadwerkelijk kenmerken en waarvan de gemachtigde kennis had op het ogenblik van het nemen van zijn beslissing, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.”

En:

“In een derde middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie ;*
- Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.*

Wat de vermeende schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet betreft, houdt verweerder eraan te verwijzen naar haar repliek op verzoekende partij haar tweede middel, die niet nodeloos zal herhalen.

Verweerder laat gelden dat de door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging geheel terecht in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet werd besloten tot een bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker (bijlage 13quinquies). De gemachtigde handelde daarbij met inachtnaam van de elementen die verzoekende partij haar concrete situatie daadwerkelijk kenmerken en waarvan de gemachtigde kennis had op het ogenblik van het nemen van zijn beslissing, en conform

Het derde middel kan evenmin worden aangenomen.”

3.3. De in het tweede en derde middel aangevoerde schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet kan, gelet op de onderlinge samenhang die zowel blijkt uit de bewoordingen van het verzoekschrift als uit het verweer in de nota met opmerkingen, worden samengevoegd en samen worden onderzocht.

De Raad stelt vast dat de verzoekster in haar tweede en derde middel onder meer aanvoert dat zij niet wenst gescheiden te worden van haar man, die bovendien tijdelijk maar wettig in België verblijft en waarmee zij samenwoont. De verzoekster voert aan dat er in de bestreden beslissing geen enkele overweging opgenomen met betrekking tot de criteria opgenomen in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. De verzoekster stelt dat de bestreden beslissing uitdrukkelijk verwijst naar de beslissing van 11 juli 2016 van het commissariaat-generaal, zodat kan worden verwacht dat de overheid kennis genomen heeft van deze beslissing, die volgens de verzoekster melding zou maken van het feit dat zij gehuwd is met een Syrische onderdaan die in België thans wettig verblijft terwijl deze relatie als dusdanig door de commissaris-generaal niet wordt betwijfeld. De verzoekster besluit dat het bestuur met deze bestaande relatie helemaal geen rekening houdt, minstens zou uit de bestreden beslissing niet blijken dat deze relatie in overweging werd genomen.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM en artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag. Deze bepaling vormt de omzetting van

artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (de Terugkeerrichtlijn) en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet kan slechts worden afgeleid dat verweerder bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening dient te houden met welbepaalde fundamentele rechten, met name het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven, en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Waar de verzoekster laat uitschijnen dat in de bestreden akte zelve motieven dienden te worden opgenomen aangaande haar relatie met een Syrische onderdaan die wettig in België verblijft, kan de Raad de verweerder bijtreden in zijn verweer dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet op zich geen uitdrukkelijke motiveringsplicht behelst. De uitdrukkelijke motiveringsplicht strekt er met name enkel toe om de motieven, in rechte en in feite, mee te delen waarom werd besloten tot het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten, maar dit reikt niet zover dat tevens uitdrukkelijk moet worden gemotiveerd waarom er geen uitzondering wordt gemaakt die toelaat af te zien van de algemene verplichting om in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet een bevel af te leveren. Het volstaat met andere woorden dat de gemachtigde, voorafgaand aan het treffen van het bestreden bevel heeft rekening gehouden met de grondrechten en heeft nagegaan of de terugkeerplicht die hij oplegt de grondrechten van de betrokkene niet schendt, zonder dat hij daaromtrent noodzakelijkerwijze in het bevel zelve dient te motiveren. Dit blijkt ook uit het bepaalde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waar wordt gesteld dat de gemachtigde "*bij het nemen*" van een beslissing tot verwijdering "*rekening [houdt]*" met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, hetgeen eerder wijst op een specifieke zorgvuldigheidsplicht doch niet zozeer op een uitdrukkelijke motiveringsplicht. Deze specifieke zorgvuldigheidsplicht gebiedt dan wel dat de beoordeling van de in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vermelde elementen dient te geschieden op een relevant tijdstip ten aanzien van het treffen van de beslissing tot verwijdering.

In casu dient dus uit de stukken van het administratief dossier te blijken dat de gemachtigde voorafgaand aan het treffen van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, dat ongetwijfeld en zonder dat dit wordt betwist in de nota met opmerkingen een beslissing tot verwijdering uitmaakt in de zin van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, rekening heeft gehouden met verzoeksters gezins- en familieleven in België. Zoals reeds werd gesteld onder punt 2, diende de gemachtigde voorafgaand aan de afgifte van het bestreden bevel een voldoende actuele afweging te maken tussen verzoeksters eventuele familiale belangen en die van de Belgische staat.

Nazicht van de stukken van het administratief dossier leert echter dat de gemachtigde hierin is tekort geschoten. Immers kan uit het dossier op geen enkele wijze worden afgeleid in welke mate de gemachtigde bij de afgifte van het thans bestreden bevel rekening heeft gehouden met verzoeksters relatie met M.S., aan wie blijkens de stukken van het administratief dossier bij beslissing van 1 juni 2015 de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend en die sindsdien wettig in België verblijft.

De verweerder repliceert dienaangaande in de nota met opmerkingen dat de commissaris-generaal op 1 juni 2015 het volgende heeft besloten: "*Uw partnerschap met hem [i.e. dhr. M. S.] komt door dit gebrek aan minimale kennis over zijn ouders weinig aannemelijk over*" en dat in de beslissing van 11 juli 2016 tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag ook enkel wordt gerefereerd naar de 'beweerde' partner van de verzoekster. De verweerder meent daarom dat er geenszins sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven. Bovendien zou het in de eerste plaats toekomen aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk bevindt in één van de in dit artikel vermelde situaties. *In casu* blijkt volgens de verweerder echter dat de verzoekster zich beperkt tot loutere beweringen.

De verweerder kan vooreerst niet kan worden gevolgd waar hij stelt dat de verzoekster zich beperkt tot loutere beweringen. Zij verwijst immers duidelijk naar een bestaande relatie met de heer M.S., die wettig in België verblijft en waarmee zij samenwoont. Deze verklaringen van de verzoekster stroken met de gegevens van het administratief dossier en kunnen zodoende niet door de verweerder worden afgedaan als loutere beweringen. Hoewel uit het administratief dossier niet blijkt dat de verzoekster zou gehuwd zijn met de heer M.S. en verzoeksters betoog op dit punt feitelijke grondslag mist, blijkt evenwel uit de

samengestelde stukken van het administratief dossier dat de verzoekster minstens sinds januari 2015 op hetzelfde adres verblijft als de heer M.S., eerst te Yvoir en sinds augustus 2015 te Jette. Dit blijkt onder meer uit stuk nr. 4765051 van 2 februari 2015, de gegevenshistoriek van 8 januari 2016, het stuk 'inschrijving NL' van 8 januari 2016, de verklaringen van wijziging van woonplaatskeuze van de verzoekster en van de heer M.S. van 30 juli 2015 en de verschillende lijsten van aangetekende zendingen en de brieven waarmee de asielbeslissingen werden ter kennis gebracht aan de verzoekster alsook aan de heer M.S.. Ook op het formulier 'persoonsgegevens van de partner en gezinsleden' staat de heer M.S. vermeld als partner van de verzoekster. Nu de stukken van het administratief dossier de feitelijke samenwoning van de verzoekster en de heer M.S. bevestigen, kan de verweerder niet dienstig voorhouden dat de verzoekster zich zou beperken tot loutere beweringen omtrent haar relatie. De samenwoning vormt in tegendeel een eerste indicatie van een gezinsleven in de zin van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Uit de beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan de heer S. M. blijkt verder dat het commissariaat-generaal het hierin heeft over de 'partner' van de heer M.S., namelijk mevrouw T. K. S. , dit is de verzoekster, zonder dat in deze beslissing twijfels worden geuit omtrent de waarachtigheid van deze relatie. In de beslissing van 1 juni 2015 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van de verzoekster staat inderdaad, zoals de verweerder aangeeft, één keer vermeld dat *"uw partnerschap met hem door dit gebrek aan minimale kennis over zijn ouders weinig aannemelijk over (komt)"*, maar verder is er in dezelfde beslissing minstens 5 keer sprake van *"haar partner"*, de heer S. M. , zonder meer. In de beslissing van 11 juli 2016, waarnaar in de thans bestreden akte uitdrukkelijk wordt verwezen, is sprake van de *"beweerde partner"* van de verzoekster, doch dit betreft in tegenstelling tot hetgeen de verweerder in de nota met opmerkingen stelt, enkel een beschrijvende vermelding waarbij geen enkele uitspraak wordt gedaan omtrent het waarachtig karakter van de relatie tussen de heer M.S. en de verzoekster. Waar in de beslissing van de commissaris-generaal van 1 juni 2015 nog twijfels worden geuit omtrent deze relatie, dient dan ook te worden vastgesteld dat deze twijfels geenszins worden hernomen in de beslissing van 11 juli 2016. Bovendien moet worden opgemerkt dat de vermelding in de beslissing van 1 juni 2015 dat *"uw partnerschap met hem door dit gebrek aan minimale kennis over zijn ouders weinig aannemelijk over (komt)"*, enkel dient te worden gekaderd in de beoordeling van de commissaris-generaal van de geloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen omtrent haar afkomst en nationaliteit. De commissaris-generaal heeft zich dan ook slechts uitgesproken over verzoeksters verklaringen aangaande haar relatie met de heer M.S. in Syrië en omtrent de beweerde samenwoning aldaar gedurende 18 jaar. De commissaris-generaal heeft zich evenwel niet uitgesproken (hetgeen hij ook niet kan binnen zijn asielbevoegdheid) omtrent het waarachtig karakter van de relatie die de verzoekster sinds haar komst naar België onderhoudt met de heer M.S.. Het is net deze actuele banden die verzoekster en de heer M.S. hebben gesmeed in België en het gezinsleven dat alhier wordt beleefd op het ogenblik van het treffen van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, die de gemachtigde krachtens artikel 74/13 van de vreemdelingenwet dient in rekening te nemen. Desbetreffend kan de Raad enkel vaststellen dat uit geen enkel stuk van het administratief dossier kan blijken dat de gemachtigde, de staatssecretaris of diens diensten, zich voorafgaand aan of bij het treffen van de bestreden beslissing op het standpunt hebben gesteld dat de verzoekster, niettegenstaande de feitelijke samenwoning sinds januari 2015, geen gezinsleven onderhoudt met haar partner, de heer M.S., die reeds meer dan een jaar wettig in België verblijft. In tegendeel, uit een mailbericht van 9 juni 2015 blijkt dat een attaché van de Dienst Vreemdelingenzaken zich erover verbaast (*"het lijkt bizar"*) dat het commissariaat-generaal aan de heer M.S. de subsidiaire beschermingsstatus heeft toegekend terwijl deze status aan de verzoekster werd geweigerd. Het antwoord van een medewerker van het commissariaat-generaal hierop doet verder niet ter zake omdat dit enkel het standpunt van het commissariaat-generaal vertolkt en verder uit geen enkel ander stuk blijkt dat de diensten van de verweerder dit standpunt onderschrijven.

Aangezien blijkt en niet wordt betwist dat de heer M.S. wettig in België verblijft nu hij op 1 juni 2015 de subsidiaire beschermingsstatus verkreeg, en aangezien uit de stukken van het administratief dossier tevens blijkt dat de verzoekster minstens sedert januari 2015 in België samenwoont met de heer M.S., kwam het de gemachtigde dan ook in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet toe om deze actuele gezinssituatie in België in rekening te nemen bij het treffen van de thans bestreden beslissing. Nu niet blijkt dat met deze gezinssituatie rekening werd gehouden, dient te worden vastgesteld dat bij het treffen van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten artikel 74/13 van de vreemdelingenwet werd miskend.

Het verweer in de nota met opmerkingen doet aan deze vaststelling geen afbreuk. In de mate dat de verweerder nog verwijst naar een arrest van de Raad, wordt nog opgemerkt dat deze arresten geen precedenterwerking hebben.

Het tweede en het derde middel zijn, in de aangegeven mate, gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 augustus 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien augustus tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE